

τρελλή από τὴ χαρὰ τῆς καὶ μὲ ἀγκάλιαζε καὶ με φιλοῦσε παρόφορα. Τὶ τὸ θέλεις ὁμως, ἀπὸ τὴν ὥρα κείνη, ὅταν βρισκώμαι με τὴν ἐρωμένη μου, πάσχω πρωτόκουστο πάθημα. Πολλὲς φορὲς ἐκεῖ ποῦ τὴν ἀγκαλιάζω θεομά, γιατί τὴν λατρεύω πάντα, θαρρῶ πὼς πνίγω μαζὶ καὶ τὸ σκυλάκι μου καὶ τότε τὴν σπρώχνω ἀπότομα ἀπὸ πάνω μου, τῆς γυρίζω τὸ πρόσωπο, τὴ σιχαίνομαι, τὴν μωῶ!

— Καὶ τὴν ἀγαπᾶς μαζί!

— Καὶ τὴν λατρεύω καὶ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτήν! Πὼς γίνεται αὐτὸ τὸ θαῦμα; Τὶ νὰ κάμω, φίλε μου, ἀδελφέ μου; Ὅ,τι μοῦ πῆς θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ σὲ ξέρω τί μισογύνῃς εἶσαι καὶ σὲ φοβοῦμαι...

— Μὴ φοβάσαι καὶ δὲν θὰ σὲ συμβουλεύσω νὰ τὴν περιφρονήσῃς αὐτὴν τὴν φορὰ.

— Δόξα σοι ὁ Θεός!

— Λοιπὸν ἂν ἤμουν ἐγὼ ὡς τὴ θεσί σου, ὅταν ἀγκάλιαζα τὴ Δέσποινά σου καὶ θαρροῦσα πὼς πνίγω τὸ σκυλάκι σου, πιθανῶς, ξέρω κι

ἐγὼ, νὰ τὴν ἔπνιγα ὡς τὰληθινά, ἀλλὰ σὺ νὰ κάμῃς ἄλλο λεπτότερο πράγμα γιὰ μιὰ γυναῖκα.

— Τί; τί;

— Ὅταν αἰσθάνεσαι πὼς τὴν σιχαίνεσαι, νὰ τὴν ἀρχίξῃς ὡς τὸ ξύλο...

— Εἶσαι ὡς τὰ καλά σου;

— Ἐ! ἂν ἀρχίξῃς νὰ θυμώνῃς, φύγε κι ἄφησέ με ἤσυχο! Τὸ μόνο φάρμακο γιὰ γυναῖκα ποῦ λατρεύει κανεὶς καὶ μισεῖ εἶνε τὸ ξύλο.

— Κι ἂν με διώξῃ;

— Θὰ σ' ἀγαπήσῃ, κοντὲ, περισσότερο, καὶ θὰ γίνῃ λιγώτερο κακοῦργα εἰς τὸ μέλλον.

— Δὲς βλακείες καὶ χαῖρε!

Καὶ πάλιν ὁ φίλος μου μὲ ἐγκατέλειψε ἀπότομα. Παράδόξως ὁμως ἔκτοτε ὅταν τὸν συναντῶ με χαιρετᾷ ἀδελφικώτατα, κ' ἐν ᾧ δὲν μοῦ λέγει τίποτε διὰ τὴν Δέσποινά του, εἶνε πάντα εὐθυμος, ὀλιγώτερον ὄνειροπόλος καὶ μοῦ δείχνει μεγάλην ἐκτίμησιν ὡς εἰς ἄνθρωπον ποῦ δὲν λείπει πάντα βλακείες. . . .

13/10 907.

ΙΩ. Α. ΓΚΙΚΑΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΚΟΙΝΟΝ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ».— Ὑστερα ἀπὸ τὸ «Νέον Πνεῦμα» τὸ ὁποῖον ἐχρησίμειυσεν ὡς ἐναρκτήριον σάλπισμα, ὁ κ. Περικλῆς Γιαννόπουλος ἐκδίδει μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὴν «ΕΚΚΛΗΣΙΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΚΟΙΝΟΝ» διὰ τῆς ὁποίας θέτει εἰς τὴν θέσιν του τὸ Ἑλληνικὸν Πρόβλημα, καὶ ἐρωτᾷ τὸν Ἑλληνισμὸν ἂν εἶνε διατεθειμένος νὰ παρακολουθήσῃ τὴν λύσιν του. Ἀπὸ τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶχε τὴν καλωσύνην ὁ συγγραφεὺς νὰ παραχωρήσῃ ἕνα κεφάλαιον διὰ τὴν «Νέαν Ζωήν».

Κύριοι ποῦ παίζετε τὸν Ἕλληνα καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ ψάλλετε ὅλην τὴν ὥρα... ΚΟΙΤΙΔΑ..., ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ... Καὶ τὰ ἄλλα ὅμοια, πρέπει νὰ θέτετε τὸ ΕΛΛΗΝ ΠΝΕΥΜΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ.

Κάθε Λαὸς κάθε ἐποχῆς αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ γονατίζῃ καὶ νὰ δέεται πρὸς κάτι ΤΙ. Εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον τὸ πρὸς ΤΙ. Κάθε ΤΙ εἶνε καλὸν ὅταν δὲν τοῦ μειώνει τὰς δυνά-

μεις τῆς Ζωῆς, δὲν τὸν ἀποσύρει ἀπὸ τὴν Γῆν, δὲν τὸν στερεῖ τῆς Χαρᾶς καὶ τῆς Ἡδονῆς τοῦ Ζεῖν. Καὶ εἶνε περίφημον ὅταν δὲν τσακώνεται μετὰ τὰ ἄλλα ΤΙ καὶ θέλει νὰ τὰ φάῃ. Πάσης θρησκείας ἐχούσης ψήφους, ἢ δουλειὰ εἶνε, νὰ διορίζῃ τοὺς παπάδες τῆς, νὰ δέχεται τὰ κερδιὰ, νὰ τρώῃ τὴν λειτουργιὰ, νὰ παρηγορῇ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ δυστυχεῖς, νὰ συνοδεύῃ τοὺς νεκροὺς μετὰ παρηγορητικὰ μοιρολόγια. Ἡ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἑβραϊσμοῦ θρησκομανῆς καὶ μισαλόδοξος κατάστασις τῶν ἀνθρώπων, ἢ σύριζα ἀντιφυσικὴ καὶ σύριζα ΑΝΗΘΙΚΟΣ, ἢ κατασαπίσασα αἰῶνας καὶ τὸν Φραγκόκοσμον, εἶνε ἀπόρροια τοῦ ἔκτοτε ἐμβολιασμοῦ τῶν Ἀνθρώπων μετὰ τὸν λυσασμένον Ἑβραϊκὸν ΙΟΝ ΘΕΟΜΑΝΙΑΣ. Πρὶν οὔτε ὁ ἕνας Θεὸς ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄλλον, οὔτε κανεὶς ἤθελε νὰ ξεπατώσῃ ὄλους διὰ τὴν μοναρχίαν

αὐτός. Πρὶν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔθεομανοῦσαν, ὅπως κάνουν ἔκτοτε.

Καὶ ἡμεῖς ἐφτιάσαμεν τὸν Χριστιανισμόν καὶ ἡμεῖς ἐπομένως ἐδημιουργήσαμεν τὴν κατάστασιν αὐτὴν καὶ ἡμεῖς συνεπῶς ὀφείλομεν νὰ τὴν ἀλλάξωμεν καὶ ἀπελευθερώσωμεν τὸν Κόσμον.

Διότι καὶ μόνον ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ τὸ κάμωμεν.

Καὶ πρέπει ὄχι μόνον διὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ δι' ἡμᾶς, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀντλήσωμεν ἀπὸ τὰ ἐνταφιασμένα τρισβάθα τῆς Ἑλλ. ψυχῆς μας Νέας Δυνάμεις, ὅλας μας τὰς Δυνάμεις, διὰ νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι δυνατόν νὰ νικήσωμεν καὶ ὑπάρξωμεν, κατὰ τὸν ἀπελπισμένον Ἀγῶνα ποῦ ἔχομεν ἐμπρὸς μας.

Τὸ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ Ἑλληνικὸν Πνεῦμα τὸ ἀναστεινόμενον ἀπὸ τῶν ἐγκάτων τῆς Μητρὸς Γῆς, τὸ προσπαθοῦν νὰ σπάσῃ κάθε ἀλυσίδες καὶ προχωρήσῃ ἐλεύθερα φωτεινὸν καὶ καταλάμπων τὸν δρόμον τῆς φυλῆς, ΑΝΑΓΚΗ νὰ πολεμήσῃ τὸν κτηνώδη ΚΑΛΟΓΕΡΙΣΜΟΝ, διὰ νὰ περιορίσῃ τὴν θέσιν τῆς θρησκείας εἰς τὸ πρόπον, διὰ νὰ ἀφήσῃ τὸ Πνεῦμα ἐλεύθερον καὶ τὴν Θρησκείαν τοῦ Πνεύματος νὰ ἡγηθῇ καὶ φωτίσῃ καὶ γλυτώσῃ τὴν Φυλὴν. Ἄν ἔχη ὄρεξιν νὰ γλυτωθῇ καὶ ἂν γλυτώνεται.

Κανεὶς δὲν ἔχει οὔτε πρέπει νὰ πολεμήσῃ τὴν Ἑλλ. Ἐκκλησίαν, περιοριζομένην ἀκριβῶς εἰς τὴν δουλειά της, οὔτε νὰ τὴν ἀνησυχῇ. Τοῦναντίον μάλιστα τὸ Ὁρθόδοξον Ἑλλ. Πνεῦμα, ἔχει καὶ πρέπει νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ αὐτῆς, διὰ νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν μεγαλοπρεπεστάτην Λαμπρότητα τῶν πρώτων αἰώνων, καθαρίζον αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἀπαισία μοῦχλα καὶ σκοτινιά καὶ ἀσχημιὰ καὶ τραγοβαρβατίλα, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἐβύθισεν ὁ ρυπαρὸς Καλογερισμὸς, ὁ φωνάζων ὑπὲρ κάθε γράμματος καὶ παραβιάζων ληστρικώτατα κάθε οὐσίαν.

Διότι ὁ Νέος ἀυγάζων Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμὸς, δὲν δύναται νὰ δεχθῇ τὸν τωρινὸν ἐξευτελισμὸν Ἐκκλησίας, ἥτις οὔσα ὅπως πρέπει νὰ εἶνε, εἶνε ἴση εἰς λαμπρότητα ἐσωτερικῶς ὅσον ὁ Παρθενὸν ἐξωτερικῶς.

Ὡς Χριστιανοὶ εἰσθε Χαμένοι μεταξὺ τῆς ἀγέλης τῶν θρησιωδῶν Χριστιανικῶν Λαῶν. Ὡς Ἑλληνες ξεχωριζόμενοι δυνατόν νὰ σωθῆτε.

Καὶ ὁ Ἑλλην Παπαῶς, ὁ λαϊκὸς, ὁ ἐθνικὸς, ὁ φύσει φιλαλλόδοξος καὶ διόλου φανατικὸς, εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσῃ περίφημα τὰ ζητήματα αὐτὰ, ὅτι ἡ ἀνωτέρα Πνευματικὴ Ἑλληνικὴ Θρησκεία θὰ σώσῃ εἰς τὸ μέλλον τὴν Φυλὴν, ὅτι εἴμεθα χαμένοι μεταξὺ τῆς ἀγέλης τῶν Χριστιανῶν μὴ ξεχωριζόμενοι, ὅτι βαθύτερον τοῦ ῥάσου τοῦ Χριστιανοῦ εἶνε Ἑλλην καὶ ὀφείλει νὰ εἶνε πρῶτα Ἑλλην καὶ δευτέρα Χριστιανὸς, διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὰ διπλᾶ του καθήκοντα καὶ συνδυάσῃ καὶ τὰ δύο σύμφωνα με τοὺς Τορινοὺς Καιροὺς καὶ Ἀνάγκας τῆς Φυλῆς.

Διότι ὅλοι οἱ Λαοὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἐδώκαμεν τὸν Χριστιανισμόν, ἀπεσπᾶσθησαν ὅλοι, διότι ὅλοι μᾶς ἐπολέμησαν λυσοδῶς, ὅλοι μᾶς πολεμοῦν ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΣ, ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ Λαοὶ μᾶς ἔχουν καταδικάσει εἰς φάγωμα καὶ εἰς θάνατον, καὶ ἂν εἶνε καὶ τινὲς πληθυσμοὶ ποῦ δὲν τὸ ἔκαμαν ἀκόμη, εἶνε διότι δὲν τοὺς ἔβαλαν ἀκόμη νὰ τὸ κάμουν, ὅπως θὰ τὸ κάμουν στὸ τέλος βεβαίως. Διότι αἱ Θρησκείαι δὲν ἀδελφώνουν θηρία, δὲν ἀδελφώνουν τίποτα, μόνον τὰ συμφέροντα πλησιάζουν Λαοὺς καὶ μόνη ἡ δύναμις ἐπιβάλλει φαινομενικὰς ἀδελφώσεις. Διότι εἶνε ζητήματα Φυλῶν καὶ αἱ Φυλαὶ οὔτε χάνονται, οὔτε ἀλλάζονται καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ θέλῃ κάθε μία νὰ αὐτοῦπάρξῃ ἂν ἔχη τὰς δυνάμεις πρὸς αὐτό. Ἐπομένως ὅτι ἔκαμε, κάμνει, καὶ θὰ κάμῃ ἡ Φύσις καὶ ὁ Χρόνος, καιρὸς νὰ προκαώμεν ἡμεῖς — πρὶν μᾶς ξεκάμουν οἱ ἀδελφοὶ Χριστιανοὶ, ἀπαλλασσόμενοι ἡμεῖς σάπιον παπουλικῶν βλακιστάτων ἰδεῶν, ὅτι ἔχομεν δυνάμεις διὰ τῆς Θρησκείας, ἀποκόπτοντες ἡμεῖς κάθε ξένον, αἴριον βέβαιον πολέμιον, ἀποκοπτόμενοι καὶ ξεχωριζόμενοι ἀπὸ τοὺς κατεβαίνοντας ἀδελφοὺς Χριστιανοὺς καὶ ὀρθοδόξους καὶ ὁμοδόξους ΣΛΑΥΟΥΣ ποῦ θὰ μᾶς πνίξουν καὶ προσπαθοῦντες νὰ σωθῶμεν μόνον μᾶς συγκεντρούμενοι, διὰ τῶν ἰδικῶν μας μόνον τῶν πραγματικῶν δυνάμεων καὶ ὄχι δι' ἀερολογιῶν.